

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Ondřeje Bartoše a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **A. G.**, nar. X
bytem X
zastoupený Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem společnosti Frank Bold
Advokáti, s. r. o., se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice,

za účasti: **1. S. L.-G.**, nar. X
bytem X,
zastoupena Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem společnosti Frank Bold
Advokáti, s. r. o., se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno,

2. J. J., nar. X,
bytem X,
zastoupen JUDr. Jiřím Morávkem, advokátem se sídlem Ruská 879,
565 01 Choceň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2020, č. j. KrÚ 64579/2020,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 5. 10. 2020, č. j. KrÚ 64579/2020, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl, Odboru životního prostředí, vodoprávního úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“). Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že žalobce není účastníkem vodoprávního řízení ve věci projektu „Kultivace terénní brázdy X, parc. č. X, X, X, k ochraně pozemků před erozní činností vody“ (dále jen „záměr“). O odvolání žalobce žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a usnesení správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce se v žalobě předně zabýval svou aktivní legitimací, kterou dovozoval z toho, že napadeným rozhodnutím mu bylo odepřeno účastenství ve vodoprávním řízení týkajícím se záměru. Žalobce je vlastníkem (v režimu společného jmění manželů s 1. osobou zúčastněnou na řízení) zejména pozemků v kat. úz. X, parc. č. st. X, st. X, st. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X. Nejblížejšími pozemky k záměru jsou pozemky parc. č. X a X. Žalobce, odkazuje na § 94k písm. e) zákona č. 182/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), tvrdil, že je osobou, jejíž vlastnické právo může být realizací záměru přímo dotčeno. Žalovaný námitky směřující k přímému dotčení žalobcova vlastnického práva vypořádal nedostatečně a restriktivně. Žalobce dále uvedl, že pojem „sousední pozemek“ ve smyslu § 94k písm. e) stavebního zákona nelze vykládat pouze ve smyslu „mezující“; k tomu odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99. Argumentoval dále rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111, v němž byla řešena otázka poměrování administrativní náročnosti řízení s právy dotčených osob a s tím souvisejících kritérií pro určení okruhu účastníků. Konečně odkázal také na nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2004, sp. zn. I. ÚS 547/02, v němž Ústavní soud konstatoval, že pouhý předpoklad existence práv osoby je dostačující k tomu, aby jí bylo přiznáno postavení účastníka správního řízení.
3. Žalobce tvrdil, že žalovaný při svém rozhodování nezohlednil uvedenou judikaturu a neposoudil dostatečně otázku, zda realizací záměru dojde k zásahu do práv žalobce.
4. Žalobce zásah do svých práv spatřoval v tom, že časový i prostorový rozměr záměru vážně ohrožuje kvalitu života a zdraví jeho a jeho rodiny v důsledku hlučnosti, prašnosti. Realizace záměru pomocí manipulační a dopravní techniky bude způsobovat otřesy, které mohou vážně narušit strukturu stavební hmoty jeho obydlí. Realizací záměru ztratí lokalita funkčnost retence přívalových vod a záměr se stává bezúčelným. Žalobce vyjádřil dále obavu z nevratného poškození kvality podzemních a povrchových vod, vážného narušení fauny a flory v místě záměru a přilehlém okolí. Argumentoval také tím, že v bezprostřední blízkosti záměru se nachází jeho pozemky určené k rekreaci, které má v plánu rozšiřovat. Uvedl také, že nejde o „kultivaci“ terénní brázdy, nýbrž o účelovou skládku demoliční suti.
5. K jednotlivým právě uvedeným bodům rozvedl žalobce podrobnější argumentaci. Předně namítal, že žalovaný založil závěr o tom, že žalobce není přímo dotčen na svém právu, tím, že mezi záměrem a jeho nemovitými věcmi se nachází terénní hřbet dostatečně vysoký a mocný,

který tvoří přirozenou překážku přímého šíření hluku, vibrací a dalších emisí z vlastní stavby, aniž by tento závěr byl prokázán jakýmkoli způsobem.

6. Výhrady vznesl dále k tomu, že správní orgán prvního stupně i žalovaný posuzovali otázku *přímého dotčení* žalobce vzdáleností nemovitostí žalobce od záměru, přičemž však brali v úvahu pouze stavby žalobce (primárně rodinný dům č. p. X), nikoli další pozemky žalobce, zejména parc. č. X a X, které jsou záměru nejbližší. I při užívání těchto pozemků může být žalobce záměrem negativně dotčen, neboť spadají do rekreační zóny dle územního plánu. Na pozemcích žalobce pořádal v minulosti žalobce ve spolupráci s obcí sochařské sympozium a obdobné kulturní akce se plánují i do budoucna. Realizace záměru může tento plánovaný kulturní rozvoj narušit. Vzhledem k tomu má žalobce zájem na tom, aby se mohl účastnit řízení a namítat případné negativní vlivy.
7. Žalobce také namítal, že bude dotčen realizací záměru vzhledem k délce jeho trvání 7 let, jak plyne z projektové dokumentace; po celou tuto dobu bude žalobce vystaven negativním externalitám – průjezdu těžkých vozidel, otřesy, hlukem, imisemi.
8. Žalobce tvrdil, že v obci X se nachází vícero pramenů s velmi kvalitní vodou. Záměr tak může ovlivnit nejen vodní režim v bezprostředním okolí, ale celkově zasáhnout do významné oblasti z hlediska podzemních i povrchových vod a v konečném důsledku by úbytek vody v obci mohl pocítit i žalobce. Žalobce tvrdil, že celý záměr slouží fakticky k uložení stavební sutě a dalších odpadů, což zastírá tím, že má sloužit ve prospěch životního prostředí.
9. Mimo věcné námitky k posouzení otázky účastenství vznesl žalobce i námitku procesní, a sice že žalovaný popřel zásadu „v pochybnostech ve prospěch účastenství“. Odkázal v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2010, č. j. 5 As 36/2009-123, a obdobně na nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2004, sp. zn. I. ÚS 547/02, podle nichž k tomu, aby osoba měla postavení účastníka správního řízení, je dostačující pouhý předpoklad existence dotčení jejích práv, právem chráněných zájmů nebo povinností, které mohou být povolením dotčeny. Protože postačuje pouhá možnost dotčení práv, je nutné jako s účastníkem řízení jednat s každým, u něhož nebude možné nade vší pochybnost jednoznačně vyloučit, že jeho vlastnická nebo jiná práva nemohou být za žádných okolností povolením dotčena.
10. Žalobce závěrem navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.
11. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, k níž připojil odborné hydrogeologické stanovisko ze dne 24. 2. 2021, jehož cílem bylo posouzení vlivu projektovaného záměru na podzemní vody. Z něho vyplývá, že příprava a projektování samotného záměru jsou nedostatečné a nelze s jistotou říci, do jaké míry záměr ovlivní okolí a podzemní vody. Z toho plyne, že nelze ani s jistotou tvrdit, zda žalobce bude nebo nebude dotčen ve svém vlastnickém právu. Proto by měla platit zásada „v pochybnostech ve prospěch účastenství“.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření předně polemizoval s názorem žalobce, že nebyla prokázána existence terénního hřbetu mezi záměrem a nemovitostmi žalobce. Uvedl, že správní orgán prvního stupně provedl na místě záměru několik ohledání. I žalovaný se seznámil s lokalitou pochůzkou na místě. Orgány obou stupňů na základě odborných znalostí svých úředních osob došly nezávisle na sobě ke shodnému závěru a další dokazování v této věci nebylo třeba provádět.
13. K námitce, že žalovaný vlastní také další pozemky, které se nacházejí blíže záměru, než jeho rodinný dům, a k související námitce, že se žalobcovy pozemky nacházejí v lokalitě vymezené územním plánem k rekreaci, žalovaný uvedl, že územní plán obce X ve znění své změny č. 1, schválené v roce 2011, vymezil v sousedství záměru „plochy rekreačních luk s režimem

návštěvnosti bez staveb, bez oplocení s možností umístění výtvarných děl“, žalovaný uvedl, že tyto žalobcem zmíněné pozemky jsou zemědělskou půdou, konkrétně pozemek parc. č. X je evidován s jako orná půda a pozemek parc. č. X je evidován jako trvalý travní porost. Pozemky přímo nesousedí s lokalitou záměru, od níž je odděluje svah porostlý vegetací – stromy a keři. Posouzení souladu záměru s územním plánem obce pak přísluší přímo obci a povolujícímu úřadu a ani tyto námitky nepředstavují přímé dotčení práv žalobce.

14. K námitce popření zásady „v pochybnostech ve prospěch účastenství“ žalovaný uvedl, že žalovaný postupoval v souladu s § 94k písm. e) stavebního zákona a svůj závěr podrobně odůvodnil v napadeném rozhodnutí.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Shrnutí vyjádření osob zúčastněných na řízení

16. Osoby zúčastněné na řízení se ve věci nevyjádřily.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl za splnění podmínek § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
18. Žaloba je důvodná.
19. Z předloženého správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti, rozhodné pro posouzení věci:
 - žadatel-stavebník J. J. podal u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání společného povolení ve společném řízení k realizaci záměru „Kultivace terénní brázdy X parc. č. X, X, X, k ochraně pozemků před erozní činností vody“,
 - z Průvodní zprávy a Souhrnné technické zprávy vyplývá, že předmětem záměru je přírodní terénní brázda, která vytváří místo soustředěného odtoku povrchových vod; projekt má řešit protierozní opatření – zpomalit odtok povrchových vod a zvýšit možnosti jejich vsaku v místě spadu – má jít o stavbu a zařízení protierozní ochrany podle zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu; záměrem je provedení kultivace terénní brázdy zásypem přírodními materiály, jako jsou výkopky (hlína s kamením) a recyklovanými stavebními materiály (cihla, kámen, beton); krycí vrstvu budou tvořit hlíny prosté kamenů umožňující osetí plochy a výsadbu nízkých dřevin; celkový objem zásypů má činit 8 000 m³; doba výstavby – realizace záměru má činit 7 let; brázda bude zavážena postupně nákladními automobily, zavážka bude rozrovnávána a hutněna pojezdem zemního stroje, na třech místech bude zavážka příčně stabilizována hrázemi z hrubého kusového materiálu (kameny, betonové kusy, cihelné bloky),
 - ze situace záměru je seznatelné, že hranice pozemků žalobce parc. č. X a X v kat. úz. X je v nejbližším místě přibližně 80 metrů od hranice realizace záměru,
 - z mapových podkladů, včetně ortofotografických snímků, které jsou součástí správního spisu, je zřejmé, že pozemky parc. č. X a X v kat. úz. X tvoří funkční celek se stavbami na pozemcích parc. č. st. X, st. X a st. X, vše ve vlastnictví žalobce.
20. Z vyjádření účastníků řízení považuje krajský soud za nesporné následující skutečnosti:
 - žalobcovy pozemky parc. č. X a X v kat. úz. X jsou v územním plánu obce kategorizovány jako „plochy rekreačních luk s režimem návštěvnosti bez staveb, bez oplocení s možností umístění výtvarných děl“.

21. Předmětem přezkumu v této věci je zákonnost rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání žalobce proti usnesení správního orgánu prvního stupně o tom, že není účastníkem správního řízení. Podle § 27 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) platí, že účastníky správního řízení jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Podle § 94k písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) platí, že účastníkem společného územního a stavebního řízení je kromě jiných také *„osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno“*. V posuzované věci je rozhodné vyhodnotit, zda žalobce lze podřadit pod okruh osob právě uvedených.
22. Krajský soud předně konstatuje, že usnesení o tom, zda osoba je, či není účastníkem správního řízení, není rozhodnutím, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a proto nespadá pod kompetenční výlukou podle § 70 písm. c) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014-147).
23. K rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí bylo judikováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008-48, že posouzení toho, zda osoba, domáhající se účastenství v územním řízení, je či není jeho účastníkem, není věcí správního uvážení (diskrece) správního orgánu, nýbrž jde o interpretaci neurčitého právního pojmu „osoby, jejíž (...) právo (...) může být dotčeno“. Způsob, jakým správní orgán tento neurčitý právní pojem vyložil, tak zásadně podléhá plnému přezkumu ze strany správního soudu.
24. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99 (č. 96/2000 Sb.), a nálezu ze dne 3. 8. 2000, sp. zn. II. ÚS 59/99, vyplývá, že správní orgán musí posoudit v konkrétním případě dané okolnosti spočívající v povaze stavby a jejích dopadech na okolí a přistupovat k určení okruhu účastníků řízení individuálně. Ústavní soud dále uvedl, že pouze extenzivní výklad § 34 odst. 1 stavebního zákona lze považovat za souladný s ústavním pořádkem (viz nálezy ÚS ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04, Sb. ÚS sv. 37, str. 97, obdobně též rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2007, čj. 8 As 27/2006-70, www.nssoud.cz). Jak k tomu uvádí relevantní právní doktrína, nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/99 *„se obsah pojmu soused zásadně změnil tak, že dnes tento pojem vlastně nemá žádný obsah, neboť sousedem může být v řízeních podle stavebního zákona kdokoliv, i velmi vzdálený soused jako vlastník velmi vzdáleného pozemku nebo stavby“* (Malý, S. Nový stavební zákon s komentářem. Praha: ASPI, 2007, str. 113). Současně se právní doktrína shoduje i na tom, že *„přímým dotčením sousedních nemovitostí bude i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu (např. velkosklad, který bude zásobován denně příjezdějícími a odjíždějícími kamióny pohyblivými se tak v bezprostřední blízkosti okolních staveb a pozemků apod.)“* (tamtéž, str. 113). Krajský soud doplňuje, že byť se právě citovaná judikatura vztahuje k právní úpravě „starého“ stavebního zákona (1976), není důvod její závěry vztáhnout i na právní vztahy řídicí se pozdější právní úpravou.
25. Z právě uvedeného krajský soud shrnuje, že pouhé nominální vyjádření vzdálenosti pozemků či staveb osoby, která se domáhá účastenství v územním řízení, od místa realizace dotčeného záměru, nemůže být samo o sobě argumentem svědčícím pro nebo proti účastenství. Nutné je vždy individuálně zhodnotit reálně očekávatelné dopady realizace záměru na práva potenciálního účastníka. Stejně tak je v zásadě nerozhodné, zda se v případě osoby domáhající se účastenství jedná o tzv. „mezujícího“ nebo „nemezujícího“ souseda, tedy zda jeho pozemky přímo sousedí s pozemkem, kde je realizován záměr, či nikoliv – v tomto směru lze přisvědčit argumentaci žalobce. Zásadně totiž není vyloučeno, aby i pozemek přímo nesousedící se záměrem, a dokonce i pozemek vzdálený jednotky kilometrů, byl záměrem dotčen, a naopak nelze vyloučit ani situaci, kdy vlastník přímo sousedícího pozemku nebude ve svých právech dotčen, proto účastníkem územního řízení nebude, byť zpravidla se možné dotčení práv vlastníka přímo sousedícího

pozemku více méně předpokládá (srov. nález Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III ÚS 609/04).

26. Přímým dotčením práv vlastníka se rozumí zejména dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi, nad míru přiměřenou poměrům; přímým dotčením sousedních pozemků bude i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu. Podmínkou účastenství přitom není, aby bylo námitkám souseda vyhověno: postačuje pouhá možnost dotčení práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-25).
27. Z obsahu správního spisu vyplývá, že výkon vlastnického práva žalobce může být realizací záměru přímo dotčen. Je sice pravdou, že v posuzované věci je má „stavba“ spíše podobu terénní úpravy (zavezení přírodní terénní brázdy recyklovaným stavebním odpadem), ovšem terénní úpravy zásadní. S realizací „stavby“ bude spojen zvýšený provoz nákladních vozidel, která budou na „stavbu“ dovážet závažku v podobě odpadního stavebního materiálu. Z toho může vyvstat řada vlivů na okolí; zatímco některé z nich lze bez dalšího rozumně očekávat (zvýšená hluchnost, prašnost, emise výfukových zplodin – navážení materiálu na pozemek, provoz hutnického zemního stroje), některé žalobcem tvrzené vlivy mohou již být sporné a jejich posouzení by si vyžadovalo další dokazování a posuzování (narušení struktury obydlí žalobce v důsledku otřesů, poškození kvality vod a další). Pokud však tyto vlivy nebyly ve správním řízení přímo vyvráceny, přetrvává zde přinejmenším u některých pochybnost, zda skutečně nenastanou. Žalobcův poukaz na judikaturu, z níž vyplývá zásada „v pochybnostech ve prospěch účastenství“, je tedy důvodný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2010, č. j. 5 As 36/2009-123, nález Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2004, sp. zn. I. ÚS 547/02). Ostatně i Obec X ve svém stanovisku se záměrem nesouhlasila právě z důvodu navýšení provozu nákladní automobilové dopravy a s tím souvisejících negativních vlivů a požadovala konkrétní opatření směřující k eliminaci těchto vlivů. Věcné posouzení těchto vlivů není předmětem tohoto řízení; vyplývají z nich však přinejmenším pochybnosti o míře vlivu záměru na vlastnické právo žalobce.
28. Nelze přehlédnout, že negativní vlivy v důsledku realizace záměru budou patrně pouze přechodné a bude trvat pouze po dobu realizace „stavby“; po jejím dokončení – vzhledem k tomu, že jde spíše o stavbu charakteru terénní úpravy – tyto negativní jevy ustanou. Krajský soud však zastává názor, že jen z toho důvodu, že dotčení vlastnického práva bude pouze přechodné, nelze žalobce z postavení účastníka řízení vyloučit. V posuzované věci má navíc realizace stavby trvat 7 let, tedy na obvyklé poměry relativně delší dobu. V této souvislosti se jeví jako důvodná námitka žalobce, že po celou tuto dobu bude vystaven rušivým vlivům záměru. Žalobce bude tedy po dobu 7 let potenciálně dotčen ve svém vlastnickém právu; upřít mu za této situace účastenství v územním řízení by podle názoru krajského soudu neodpovídalo smyslu a účelu ustanovení § 94k stavebního zákona a popíralo by jeho ústavně konformní výklad.
29. Krajský soud nepřehlédl ani skutečnost, že žalobcovy pozemky parc. č. X a X v kat. úz. X jsou v územním plánu obce kategorizovány jako „plochy rekreačních luk s režimem návštěvnosti bez staveb, bez oplocení s možností umístění výtvarných děl“. Žalovaný v této souvislosti – poněkud nepřipadně – argumentoval tím, že posoudit soulad záměru s územním plánem přísluší obci a povolujícímu úřadu. O posouzení souladu záměru s územním plánem zde však nejde. Podstatné je, že tato skutečnost svědčí o tom, že tyto pozemky nejsou využívány jako zemědělská půda, nýbrž jsou (nebo přinejmenším mohou být) využívány žalobcem k rekreaci a uměleckým účelům. Tuto skutečnost je třeba mít na zřeteli při posuzování přímého dotčení práv žalobce. Krajský soud je toho názoru, že přímé vlivy záměru (hluk, prach, otřesy, zápach) přinejmenším na tyto pozemky nelze vyloučit. Argument žalovaného, že pozemky přímo nesousedí se záměrem, není ze shora již uvedených důvodů relevantní. Další argument žalovaného, že možné imise budou odstíněny svahem porostlým vegetací (stromy, keři) se jeví jako nepodložený a nemá oporu ve

správním spise. A s ohledem na skutečnost, že v místě realizace záměru se v současnosti žádný jiný zdroj hluku, prachu a dalších emisí nenachází, lze učinit závěr, že případné imise budou v důsledku realizace záměru vznikat zcela nově a tedy *nad míru přiměřenou poměrům*. V této souvislosti je také třeba odmítnout argumentaci žalovaného, který v odůvodnění napadeném rozhodnutí uvedl, že „*ve stavebním řízení se povolující úřad zabývá pouze zájmy nebo povinnostmi právem chráněnými. ... Pouhé konstatování budoucích záměrů nepředstavuje právní ochranu, kterou může povolující úřad přijmout jako důvod přímého dotčení záměrem*“. K tomu krajský soud konstatuje, že vlastník zásadně může se svou (nemovitou) věcí nakládat jakkoli a využívat ji jakkoli, neomezuje-li přitom sousední vlastníky nebo neodporuje-li to zákonu – tato možnost je projevem jeho vlastnického práva, na jehož ochranu ustanovení § 94k písm. e) stavebního zákona jistě cílí.

30. Krajský soud shrnuje, že realizace záměru, o nějž se v posuzované věci jedná, může v mezích rozumného očekávání vyvolat imise, které se mohou přímo dotknout vlastnického práva žalobce, a současně možnost vzniku těchto imisí nebyla ve správním řízení bez důvodných pochybností vyvrácena. Žalobce tak může být realizací záměru přímo dotčen a správní orgán prvního stupně a žalovaný s ním měly jednat jako s účastníkem předmětného společného územního a stavebního řízení. Žalovaný a správní orgán prvního stupně tedy nesprávně posoudily právní otázku účastenství žalobce. Tato vada řízení může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v důsledku odepření účastenství žalobci nemohly být meritorně vypořádány jeho námitky vztahující se k realizaci záměru, když je současně zřejmé, že tyto námitky nejsou pouze hypotetické, ale žalobce je v konkrétní podobě ve správním řízení vznášel.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že byla podstatným způsobem porušena ustanovení o řízení před správním orgánem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Proto rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a současně podle § 78 odst. 4 vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Žalobce byl v řízení zastoupen advokátem a náleží mu tak náhrada nákladů právního zastoupení. Advokát vykonal ve věci celkem 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsal žaloby, replika a důkazní návrh z 1. 3. 2021). Sazba za jeden úkon právní služby činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, částku 3 100 Kč. Odměna advokáta činí celkem 9 300 Kč. Advokátu dále náleží paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) za 3 úkony, celkem 900 Kč. Advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu proto náhrada za tuto daň ve výši 2 142 Kč. A konečně žalobci náleží náhrada soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Celkem tak žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 10. května 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu